

og navnlig forbrøderiste Levnet i Almindelighed vil komme i Betragtning ved Straffens Udmaalning som en skjærpende Omstændighed, saaledes maa der ganske vist lægges særdeles Vægt paa, om den Paagjældende oftere er bleven fundet skyldig i den samme Forbrydelse, idet der i dette Tilfælde til den almindelige Betragtning, at den samme Straf ved at gjentages i og for sig bliver i visse Henseender mindre følelig, kommer det Hensyn, at Gjentagelsen af den samme Forbrydelse deels tyder paa, at den Paagjældende har et stærkere Hang til den, deels viser, at den tidligere anvendte mildere Straf ikke har været virksom til at mobarbejde hans forbrøderiske Tilbøielighed i denne Retning. Disse Betragtninger synes dog, efter Kommissionens Mening, ikke i Reglen at kunne føre til, at en Forbrydelse ved Gjentagelsen skal faae en væsentlig anden eller kvalitativt forøget Strafbarhed, og medens den nyere danske Straffelov synes at have havt en Tendens til i Almindelighed at tillægge Gjentagelsen en kvalificerende — og tildeels vistnok en aldeles usforholdsmæssig kvalificerende — Indflydelse ved Straffens Bestemmelse, vil det af de i Udkastet indeholdte Regler angaaende Straffen for de enkelte Forbrydelser sees, at man har troet, at der kun ved visse Forbrydelser, og da navnlig Tyveri, ifølge sammes særegne Beskaffenhed var Tøie til, paa Grund af Gjentagelse, at sætte en anden og, baade i Henseende til Minimum og Maximum, høiere Straffebestemmelse for Forbrydelsen. I Reglen fremtræder Gjentagelsen efter nærværende Straffelovudkast derfor kun som en skjærpende Omstændighed, og det er endog kun sjældnere Tilfælde, at man har fundet Anledning til særligt at udhæve Gjentagelsen som en Omstændighed, der, i Forbindelse med andre, vil kunne medføre Anvendelsen af den lovbestemte Strafs høiere Grader eller stundom en Forhøielse af sammes almindelige Maximum. Forsaavidt Gjentagelsen dog i visse Tilfælde ogsaa efter Udkastet skulde have en kvalificerende Indflydelse, og derhos altid maa have en betydelig Virkning som en skjærpende Omstændighed, turde det være i sin Orden blandt de almindelige Regler i Udkastets 6te Kapitel angaaende de Momenter,

der komme i Betragtning ved Straffens Fastsettelse i det enkelte Tilfælde, at optage nogle nærmere Bestemmelser angaaende Begrebet om Gjentagelse af en Forbrydelse, og dette er steet i Udkastets § 61, der iøvrigt ikke har til Hensigt at afgjøre, naar Gjentagelsen skal medføre høiere Straf, hvilket vil blive sagt paa vedkommende Steder i den følgende Deel af Udkastet vedrørende de enkelte Forbrydelser, men kun at bestemme, hvornaar en Forbrydelse i de Tilfælde, hvor dette er tillagt Virkning til Strafforhøielse, skal ansees at være gjentagen.

Man skal herved bemærke, at man har troet at burde gjøre 2 ikke uvæsentlige Indskrænkninger i Begrebet om den til at virke Strafforhøielse kvalificerede Gjentagelse af en Forbrydelse, den ene, at en tidligere af den Paagjældende, forinden han skyldte sit 18de Aar, forøvet Forbrydelse ikke skal komme i Betragtning i denne Henseende, den anden, at den tidligere begaaede Forbrydelses Iterationsvirkning bortfalder, naar der, efterat den derfor idømte Straf er udstaaet, er forløbet 10 Aar, førend den nye Forbrydelse blev begaaet. Den første Bestemmelse begrundes ved den ovenfor nærmere udviklede Anskuelse, at den fulde Modenhed og deraf betingede Tilregnelighed først kan ansees at indtræde med det skyldte 18 Aar, idet den forinden denne Alder begaaede, ikke efter Lovens almindelige Regel, strafbare, Forbrydelse da formeentlig ei heller med Hensyn til Burderingen af en gjentagen Forbrydelses Strafbarhed kan sættes i Klasse med en tidligere fuldt tilregnelig, og under Lovens almindelige Straffebestemmelse hørende, Overtrædelse af det samme Lovbud. Den anden Indskrænkning finder formeentlig sin Retfærdiggjørelse i den Betragtning, at der ikke synes at være Tøie til i Forbrydelsens Gjentagelse at see et Vidnesbyrd om et mere forhærdet og rodfæstet forbrøderisk Sind hos den skyldige, naar der imellem den tidligere og den senest begaaede Forbrydelse ligger et langt Tidsrum; den valgte Tidsgrense, 10 Aar, berøer naturligtvis paa et Skjøn. Den Omstændighed, at det er muligt, at den Paagjældende i Mellemtiden oftere har forbrudt sig paa lignende Maade, uden at Saadant er blevet opdaget